

Justícia a pas de puça

Un veí de Banyoles rep una carta dels jutjats per si vol reclamar per danys i perjudicis per un vehicle que li van robar el 1989

Els acusats de canviar el número de bastidor als cotxes sostrets van ser jutjats el 2013

Josep Maria Planella mostrant la primera notícia del cas, publicada a aquest diari el març del 1992. Foto: G.P.

Els ciutadans que van resultar afectats per una important xarxa de venda de cotxes robats desarticulada per la Policia Nacional el 1991 han viscut un procés totalment insòlit. Quan la banda estava en actiu, entre la llarga llista de perjudicats hi va haver un veí de Banyoles, Josep Maria Planella i Dilmé, a qui van sostreure el vehicle el 1989. Ni més ni menys que 24 anys després, la seva sorpresa ha estat majúscula ja que li ha arribat una carta del jutjat penal número 2 de Tarragona sobre aquest cas. D'una banda hi havia una sentència. De la quinzena d'imputats que hi va haver, tres van ser jutjats tot just l'any passat, també amb un retard de més de dues dècades. Adjunt a la sentència, a Planella li van notificar que com que en la resolució judicial no s'havia fixat quina indemnització li correspondria, disposava de 10 dies per reclamar pels danys i

perjudicis que li van causar els fets. Ha estat una acció que ha decidit no emprendre i ha decidit renunciar a una possible indemnització per evitar "perdre encara més el temps i la paciència" d'un assumpte que en aquella època li va comportar maldecaps però que a hores d'ara ja tenia en l'oblit.

En el judici de mitjan any passat, al banc dels acusats s'hi van asseure Manuel Escalona, Francisco Gil i Antonio Bals, a qui s'ha imposat 7 mesos i 5 dies de presó i una multa de 158 euros pels delictes continuats de falsedat en document oficial i d'estafa. Els imputats adquirien vehicles de recent matriculació que, després d'haver sofert generalment un accident, havien estat declarats com a sinistre total per les companyies d'assegurances. Comprant aquests cotxes sinistrats, també se'n quedaven la documentació, les plaques de matrícula, el número de bastidor i el certificat de característiques tècniques. I, sobretot, el punt clau era que no els donaven de baixa a la Prefectura Provincial de Trànsit.

L'adquisició dels turismes era feta per Bals, que regentava un taller de desballestament de cotxes a Montcada i Reixac. Paral·lelament, amb la intenció de lucrar-se, els tres còmplices compraven automòbils que havien estat robats als seus propietaris: uns cotxes que miraven que fossin del mateix model i característiques d'aquells declarats com a sinistre total. A continuació canviaven la matrícula i el número de bastidor del vehicle sostret pel del sinistrat. D'aquesta substitució, se n'ocupava Escalona; i finalment, posaven a la venda els turismes robats. Aquí era quan Gil entrava en acció des del seu negoci Automòbils Bonavista, de Tarragona. L'empresari hauria explicat a alguns dels compradors que aquests cotxes havien estat comissats a narcotraficants. I, a part de vendre'n a particulars, també en va distribuir en establiments d'automòbils d'arreu de Catalunya.

A més de la gran lentitud judicial, diverses víctimes no van poder recuperar el seu vehicle malgrat que 97 cotxes van ser trobats per la policia. La paradoxa es va donar perquè els segons propietaris –és a dir, els que el van comprar sense saber l'engany– el tenien amb permís judicial. L'últim cop que Planella va veure el seu Opel Corsa va ser el 16 de desembre del 1989. L'havia adquirit per 1.275.000 pessetes i va ser revengut en un concessionari per 850.000. Planella va estacionar-lo al carrer Doctor Fleming de Medinyà, on vivia llavors. Es va adonar que li

havien sostret de matinada, quan la seva dona es disposava a agafar-lo per anar a treballar. Extraoficialment, al setembre del 1991 es va assabentar que la policia l'havia recuperat a Barcelona. Dos mesos després va anar a comprovar la informació a la Guàrdia Civil de Girona, on li van dir que encara constava com a robat. El febrer del 1992, però, va rebre una notificació dels jutjats de Tarragona. En l'escrit, de data del 20 de desembre, li comunicaven que el seu cotxe havia estat localitzat. El jutge, però, en la notificació tan sols li concedia 5 dies perquè presentés una petició per la qual se li pogués retornar el turisme. No va poder moure fitxa, ja que va ser incongruent que rebés el comunicat un cop havia superat el termini que se li atorgava. Els vehicles van ser comissats als segons titulars, que van recórrer a l'Audiència de Tarragona. Al març del 1992 els van donar la raó, de tal manera que els cotxes van quedar a mans dels seus segons amos, ja que l'havien comprat legítimament.

Publicat a:

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/24-puntdivers/4-divers/742641-justicia-a-pas-de-puca.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=portada&utm_source=rss&utm_medium=portada&utm_campaign=rss